

TRĂIASCĂ 1 MAI

ZIUA SOLIDARITĂȚII

INTERNAȚIONALE

A CELOR CE MUNCESC!

În prima zi din luna florilor, simbol al luminii și optimismului, onenirea muncitoare și-a înscris una din cele mai scumpe sărbători ale sale: Ziua Solidarității Internaționale a celor ce muncesc, ziua frăției muncitorilor din toate țările, uniți în lupta pentru pace, democrație și o viață mai bună.

Tradiționala trecere în revistă a forțelor lumii muncitoare, găsește poporul nostru în plin avânt al luptei pentru înflorirea patriei socialiste. Carele alogrice, panourile, graficele purtate cu mândrie vor aduce cu ele la demonstrațiile înfăptuite de mai noi mărturii emoționante ale muncii harnice, plină de roade, a poporului nostru. Vom evalua,

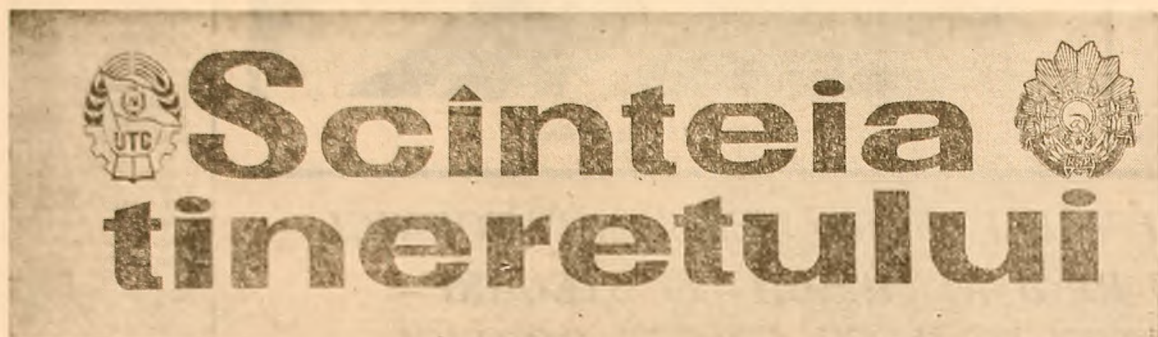
asadar, într-o sărbătoare privire de ansamblu, sporul de avuție și prosperitate a țării, dobândit printr-un șir de victorii în toate zonele activității noastre de la 1 Mai trecut și până astăzi. Prinde viață programul mare trasat de cel de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român. Familia noastră de milioane transpune pe harta patriei în-sufletele hotărâri ale partidului. Sarcinile primului an al planului cincinal au fost îndeplinite și depășite. În primul trimestru al anului în curs, planul producției industriale a fost îndeplinit în proporție de 101,4 la sută, obținându-se o creștere de 14,1 față de primul trimestru al anului trecut —

un ritm sensibil mai înalt decât cel planificat. Ansamblul de măsuri luate după congres de Comitetul Central al partidului, măsuri care îmbină minunat cu-tezanta concepției și sufletul înnoitor, au creat premisele unui nou și puternic avânt al economiei, științei și culturii, au imprimat activității oamenilor muncii un spirit de înalt dinamism, au creat condiții afirmării largi a inițiativei, valorificării depline a minunatului potențial de inteligență și creație al poporului român în slujba prosperității patriei.

În coloanele sărbătorești ale lui 1 Mai

(Continuare în pag. a VII-a)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II, NR. 5582

8 PAGINI — 25 BANI

DUMINICĂ 30 APRILIE 1967

45

DE ANI DE MUNCĂ ȘI LUPTĂ

SUB STEAGUL
GLORIOS
AL PARTIDULUI

Desen de N. POPESCU

ÎN
PAG.

2

PREZENTA VIE,
MULTILATERALĂ
A TINERETULUI

Dumitru Balala
Prim-secretar
al Comitetului regional
Ploiești al P.C.R.

Ziua Tineretului, sărbătoare înscrisă cu majuscule în calendarul vârstei tinere, poartă în acest an o semnificație deosebită: organizația noastră revoluționară — Uniunea Tineretului Comunist — împlinște 45 de ani de existență, 45 de ani de luptă sub steagul glorios al partidului comunist, tot atâția ani de izbînză și succese.

Buchetele sînt parcă mai bogate, cîntecele răsună mai puternic, iar veselie și entuziasmul — oaspeți statornici și bine primiți totdeauna la sărbătorile tineretului — se situează evident, în spațiile cele mai înalte ale portativelor. În același timp atmosfera are o ținută de distinsă solemnitate.

Cel mai încărcat însă, cel mai vast ca dimensiuni și culoare, dintre buchetele cu care tinerii se prezintă la această sărbătoare este cel pe care-l compun, ca o impresionantă cunună, realizările și succesele lor. Fiindcă, situată simbolic, în cea mai frumoasă lună a anului — „în mai cînd rozele-nfloresc, scaldate-n surul de soare” — această aniversare reprezintă pentru fiecare utecist, pentru fiecare tînăr al patriei prilejul unei ample și mobilizatoare retrospective asupra propriilor realizări, asupra drumului parcurs cu dăruire și abnegație în anii eroici de construcție socialistă. În împlinirea ei, cel peste 2.200.000 de utecisti, toți tinerii patriei și-au intensificat eforturile și perseverența în îndeplinirea sarcinilor ce le revin, și-au mobilizat energiile și priceperile, alături de întregul popor, în obținerea de noi și importante realizări în înfăptuirea politicii partidului, pentru a putea raporta cu mîndrie că aderența și devotamentul lor la politica sa, la opera de dezvoltare și înflorire a patriei s-au concretizat și vor continua să se concretizeze în înfăptuirii durabile, valoroase.

Sărbătorind a 45-a aniversare a creării organizației sale revoluționare, tineretul patriei își face un titlu de mîndrie din faptul că pe umerii săi apasă nu numai răspunderea unor sarcini deosebite, ci și cea a unor bogate și glorioase tradiții de luptă și muncă eroică. Tinerilor le sînt bine cunoscute nenumărate fapte de curaj și de bărbăție, exemple de devotament și dăruire pentru făurirea unei vieți libere și fericite prin care tineretul s-a afirmat totdeauna în cursul istoriei ca o importantă forță a progresului politic, social, economic și cultural al patriei.

Înrolată sub steagul glorios de luptă al partidului și bucurîndu-se de permanența și atenția lui îndrumare, Uniunea Tineretului Comunist s-a afirmat încă de la crearea sa ca un important factor în mobilizarea tineretului la înfăptuirea programului partidului, în îndeplinirea idealurilor scumpe de libertate socială și națională care au animat dintotdeauna poporul român. În toate marile bătălii revoluționare purtate de clasa muncitoare, în alianță cu țărîmimea și intelectualitatea, cu toți oamenii muncii, tineretul s-a aflat în primele rînduri înscrisind multe pagini de

(Continuare în pag. a VII-a)

CITIȚI
ÎN PAG.

45

În aceste zile un reporter al ziarului nostru a cunoscut la locurile lor de muncă sute de tineri, muncitori, țărani cooperatori, ingineri, studenți. Discuțiile purtate cu ei, succesele lor în producție, eforturile pe care le fac pentru desăvîrșirea pregătirii profesionale constituie obiectul

REPORTAJULUI-ANCHETĂ

tineretul și munca

Pagini
din cronică
înfăptirii
ogoarelor

PATRU REPORTAJE DE:

- FĂNUȘ NEAGU
- NICOLAE VELEA
- P. SĂLCUDEANU
- ION BĂIEȘU

(în pag. 6)

MEMORIA
ZIARULUI

Momente din viața și munca
tineretului în acești ani, așa
cum au fost ele înscrise în
coloanele ziarului

(în pag. 3)

Tinerete

vîrsta
țării

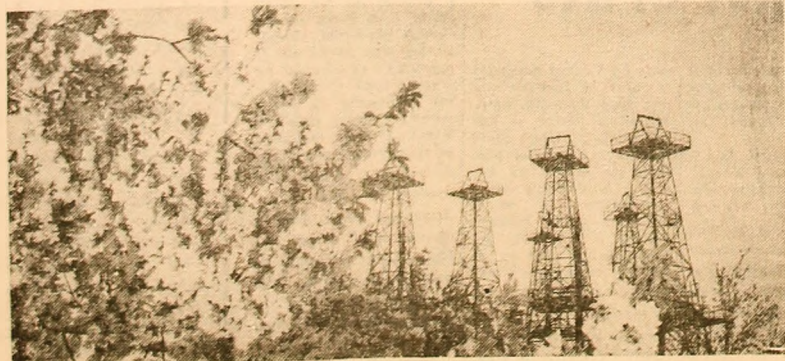
Poezii
sosite
în cadrul
concursului
nostru
organizat
în cinstea
celei
de-a 45-a
aniversări
a U. T. C.

(în pag. 2)

ORIZONTURI
LARGI

(TINERETUL
ROMÂN VĂZUT
DE OASPEȚII SĂI)

(în pag. 8)

Sonde și forți

PREZENȚA VIE, MULTILATERALA A TINERETULUI

DUMITRU BALALIA

prim-secretar al Comitetului regional Ploiești
al P.C.R.

Tineretul reprezintă, așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul al IX-lea al partidului, viitorul țării, de el depinde dezvoltarea și înflorirea viitoare a societății noastre, continuarea în ritm susținut, pe o treaptă și mai înaltă, a construcției socialiste. Iată de ce o pupă vorbi despre viața și munca tineretului, despre trăsăturile ce-i delimită profilul moral-cvadrant, față de releva mai întu sentimentul de deplină și justificată încredere pe care-l inspiră prezența sa activă și rodnică în toate domeniile de activitate, sentimentul de mândrie, în același timp, al generației viștice, al întregii popor care constată cu satisfacție că, laurind prezentul socialist al patriei, a lăurind totodată și o generație de viitori constructori, capabili să continue această opera, s-o ducă mai departe cu succes.

În opera de transformare revoluționară a societății a crescut așa cum sublinia la Congresul al VIII-lea al U.T.C. tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R., un tineret viu, generos, harnic și talentat, hotărât să-și consacre întreaga putere de muncă progresului țării.

Și în regiunea noastră, ca în întreaga țară, în industrie și în agricultură, pe șantierele de construcții, pe tărâmul științei și culturii, în toate domeniile activității creatoare, tineretul și organizația sa revoluționară — Uniunea Tineretului Comunist — se afirmă constant, ca o prezență vie și dinamică, aducând o notă distinctă de elevașent și elan specific vârstei, încorporându-și înamic și pricepere în toate succesele obținute. Sarcinile importante stabilite de Congresul al IX-lea, măsurile adoptate de Comitetul Central al Partidului în scopul dezvoltării continue a industriei și agriculturii, ridicării întregii activități economice la un nivel calitativ superior, au găsit un amplu ecou și în rândul tinerilor, care și-au manifestat o entuziasmul și încrederea, de valorificare și împlinire a înalțelor lor aspirații.

În toate sectoarele industriei regiunii, în bogăția în ultimii ani cu noi și importante obiective ca Termocentrala și Combinatul petrochimic de la Brazi, INTEN-Făulești, Uzina de sticlă și produse din sticlă și Fabrica de zahăr de la Buzău, instalația de cracare catalitică și silexii de la Răhăria Brazi și altele, tinerii alături de ceilalți muncitori și-au intensificat eforturile în îndeplinirea sarcinilor de producție, în creșterea producției și a productivității muncii, în ridicarea calității produselor și reducerea prețului de cost.

Orientându-și activitatea politico-ideologică pe care o deslășoară spre problema mai mare pe care le ridică educația comunistă a tineretului, organizațiile U. T. C. întreprind acțiuni educative mai numeroase și mai eficiente în scopul întăriri răspunderii tinerilor față de îndatoririle ce le revin, formării atitudinii înaintate față de muncă. În colaborare cu organizațiile de sindicat, organizațiile U.T.C. din întreprinderile regiunii, printre care aș aminti în primul rând pe cele de la Uzinele de utaj petrolier Tigroviște, Uzinele mecanice Mija, din Cimpina și Sinaia, Uzinele de utaj chimic Ploiești — organizază cu regularitate cu masa de tineri dezbateri pe teme ale comportării în procesul de producție, întreprind acțiuni în sprinț ridicării calificării profesionale, mobilizând tinerii la cursurile ce se organizează în întreprinderi sau prin intermediul comitetelor de tineri, schimbând experiența pe teme privind citirea cărților tehnice etc. Interesanta inițiativă — pornită de utajii de la Uzinele „1 Mai” — Ploiești — „Procesul rebiturilor” — ca extinderea altor inițiativă ca cea de la „Semănătorie”-București — „Fiecare muncitor înalt cu eficiență maximă pentru producție” — se înscriu printre acțiunile organizațiilor U.T.C. care au trezit interes larg în masa tinerilor, și care au venit semnificativ în sprijinul realizării sarcinilor de plan. Punctul în discuția tinerilor, în cadrul adunărilor generale sau al alte ncazi, diverse aspecte legate de disciplina în producție, de comportarea în general a unor tineri, mobilizând opinia colectivă de utajii împotriva încălcării normelor de conduită împotriva celor ce nu se înterează disciplinei muncitorești, nu dovedesc suficientă răspundere în îndeplinirea îndatoririlor sociale, organizațiile

U.T.C. găsește terenul în care eforturile lor pot aduce o contribuție dintre cele mai fructuoase la îndeplinirea unei din viziuni importante sarcini ale etapei actuale — creșterea eficienței economice a întreprinderilor. Desigur, activitatea politico-organizativă pe care o deslășoară organizațiile U.T.C. în scopul întăriri și mobilizării tinerilor la întrecerea socialistă și concurența roadele laudabile, în primul rând, în faptul că an de an peste 5000 de tineri și tinerice își prind cu mândrie pe piept steluța de frunză și întrecere. Dar, mai mult decât atât, aceste preocupări ale organizațiilor U.T.C. sunt de natură să creeze acea permanență și necesară interferență de valori care asigură transmiterea directă a experienței de muncă și însușirea unei viziuni de ansamblu și de perspectivă asupra procesului de producție, care dă tinerilor posibilitatea să preia și să dezvolte tot ce s-a creat mai valoros de către fiecare colectiv.

Nu poate fi, de asemenea, trecut cu vederea contribuția pe care tineretul — caracterizat dintr-o parte prin dinamism, receptivitate și pasiune față de problemele noului — și-o aduce la perfecționarea producției, la introducerea în practică a cuceririlor științei și tehnicii, la progresul tehnic al industriei noastre. O mare parte din inovațiile și raționalizările prezentate în anul trecut și a căror aplicare în producție s-a soldat cu obținerea a peste 54 de milioane lei economii au ca autori tineri care și-au câștigat pe bună dreptate dragostea și priceerea colectivului de muncă. Creșterea an de an a numărului de inovatori, ai celor care au o atitudine activă față de producție, însumează lista și meritele organizațiilor U. T. C. care, prin varietate și strălucire activităților, se străduiesc să cultive și să dezvolte spiritul creator al tinerilor, să canalizeze acest spirit spre cercetarea și aprofundarea proceselor celor mai complexe din viața și producție, legându-le strins de acțiunile tot mai susținute de modernizare continuă a producției, de organizarea înaltă a muncii. Indiscutabil că aceste succese nu pot fi considerate și nici nu trebuie ca organizațiile să le considere altceva decât un punct de plecare spre alte trepte, spre eforturi și mai susținute.

Ele au datorita, așa cum s-a precizat de altfel la Plenara din ianuarie a C.C. al U.T.C., ca în lumina sarcinilor reiesite din lucrările Plenarei C.C. al P.C.R., din decembrie 1966 să-și intensifice activitatea, să-și sporească potențialul mobilizator pentru o și mai largă cuprindere a maselor tinerilor în acțiunea de înnoire permanentă a formelor și metodelor de muncă, în lupta pentru lichidarea a tot ceea ce este perimat, a tot ceea ce frânează dezvoltarea inițiativei creatoare.

Rezultate bune au obținut organizațiile U.T.C. și în ceea ce privește educarea tineretului de la școală, mobilizarea acestuia la continua dezvoltare și întărire a unităților agricole, la sporirea producției animale și vegetale. Anii care au trecut de la încheierea cooperativizării agriculturii, eveniment de însemnătate istorică, au marcat profunde transformări și în fiziologia moral-politică a tinerilor din satele regiunii noastre, transformări în înfăptuirea cărora un rol însemnat l-a avut și activitatea politico-educativă desfășurată sub îndrumarea organizațiilor de partid de către organele și organizațiile U.T.C.

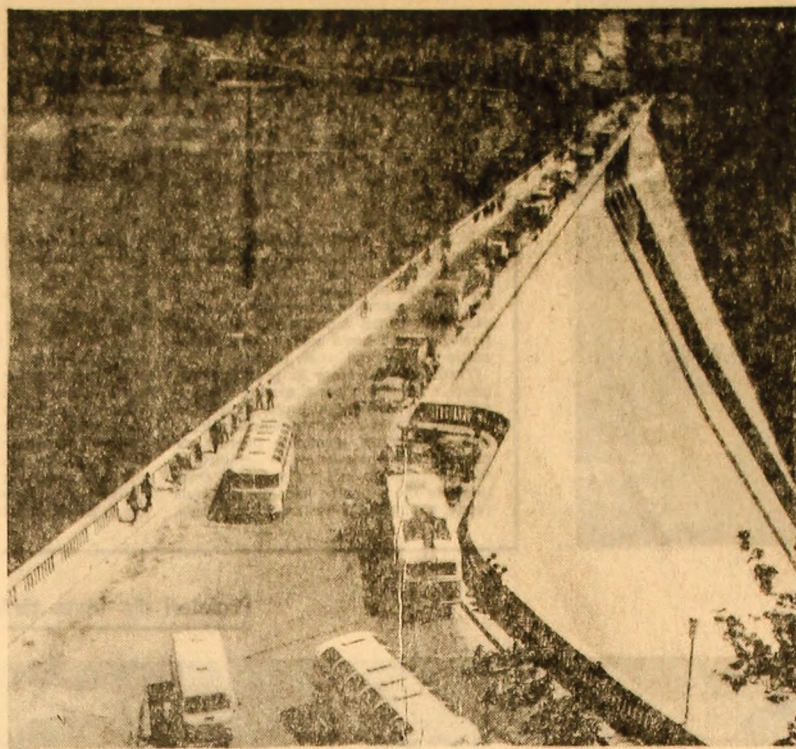
Receptivitatea tinerilor față de nou se manifestă și aici tot mai prezant în participarea la Invățământul agrozootehnic, în creșterea nivelului de cunoștințe, în strădania perseverentă de a le aplica în viață, în grija pentru calitatea tuturor lucrărilor efectuate.

Ceea ce ne bucură în mod deosebit este, de asemenea, creșterea din rândul tineretului a unor cadre de naștere care conduc cu pricepere activitatea echipelor, brigăzilor, și a cooperativelor agricole de producție, marcând în mod vizibil o concepție înaintată, o viziune de perspectivă în dezvoltarea unităților respective.

Un important delăsament al tineretului din regiune îl reprezintă și ce se află pe băncile școlii, elevii școlilor generale, ai liceelor teoretice și de specialitate, ai școlilor profesionale și tehnice. Și activitatea acestora se caracterizează printr-un efort permanent, dăruit cu perseverență și dragoste, izvorât prin dorința tinerilor

de a deveni cetățeni cti mai de folos patriei.

Sub îndrumarea atentă a organizațiilor de partid, organizațiile U.T.C. din școli deslășoară o bogată activitate educativă cultural-artistică, inițind vizite la muzee, expoziții, lecții istorice legate de trecutul glorios de luptă al poporului și partidului.

BICAZ. Lacul de acumulare

**„MEREU AI TĂI, PARTID, MEREU STATORNICI
OSTAȘI DE RÎND AI MUNCII — ȘI STEGARI —
MEREU SÎNTEM DE ALTE CRESTE DORNICI
ȘI NU CUNOAȘTEM BUCURII MAI MARI
DECÎT ACELE CLIPE, CÎND, PE FAȚĂ,
PUTEM ROSTI ȘI SINGURI — ȘI ÎN COR —
CĂ TOT CE-AM VRUT ȘI-AM FĂURIT ÎN VIAȚĂ
E SCRIS ÎN DRUMUL TĂU NEMURITOR.”**

lui nostru, și alte acțiuni care completează și întregesc efortul educativ al școlii. Numai la vizitele organizate la Muzeul Dolna sau participat în acest an peste 15.000 elevi, iar la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România va fi organizată vizita unui număr de peste 20.000 elevi. A crescut, de asemenea, preocuparea organizațiilor U.T.C. pentru educarea elevilor în spiritul dragostei față de muncă, față de profesia aleasă.

Paralel cu activitatea însușitoare desfășurată la locul de muncă în fabrici, pe ogare, în școli, tineretul regiunii noastre, în timpul său liber și în „zile ale muncii patriotice”, contribuie tot mai mult la ridicarea nivelului edilitar și gospodăresc al satelor și orașelor, la dezvoltarea patrimoniului forestier, la colectarea unor importante cantități de fier vechi pentru uzurile patriei, continuând cu succes tradițiile însușitoare ale muncii patriotice. Ca urmare a rezultatelor obținute în acțiunile patriotice, Comitetul Central al U.T.C. a decretat organizației regionale Ploiești, Drapelul și Diploma de Onoare pentru realizările obținute în 1966 în mobilizarea tineretului la acțiunile de muncă voluntar-patriotică, obiectiv de seamă stabilit de Congresul al VIII-lea al U.T.C., distincții care reprezintă un îndemn de a adăuga noi și noi realizări celor obținute.

Reflectată în creșterea conștiinței socialiste a utajilor, a întregului tineret, influența politico-educativă a organizațiilor U.T.C. este tot mai puternică, definiție am putea spune, ca școala a uceniciei revoluționare, a tineretului. Nu încapă nici o îndoială că, în viitor organizațiile U.T.C. ca organizații politice revoluționare, își vor marca prezența lor activă și în viața regiunii prin noi și însemnate succese.

Bucurându-se din inimă de fiecare succes pe care-l obțin tinerii, atenți la preocupările și cerințele acestora și convingi că plenitudinea realizărilor lor depinde și de sprijinul permanent al celor cu mai multă experiență, comunistii, toți oamenii muncii din regiune pretuiesc contribuția organizației revoluționare a tineretului nostru, punind cu dragoste la îndemână, ori de câte ori e nevoie, statul, îndemnul și sprijinul lor pentru ca activitatea ei să devină tot mai bogată, mai rodnică.

Cu prilejul celei de a 45-a aniversări a creării U.T.C. și a Zilei Tineretului felicit cu căldură pe toți tinerii, urându-le noi și însemnate succese în muncă, în întreaga activitate.

Dacă nu în titlu, cel puțin în text sunt înfăptuite două cuvinte, primul se schimbă după meseria sau funcția eroului pe care și-a ales corespondenții voluntari, al doilea este invariabilul „nostru”. „Măistrul nostru”, „Medicul nostru”, „Brigadierul nostru” sunt numai câteva exemple. Dar și mai des titlul e puțin simplificat, primul cuvânt este înlocuit de unul bine cunoscut: „Fruntasul”. Asemenea scrieri primim cu regularitate la redacție în cadrul concursului „Contemporani cu Cincinalul”.

Ma mult din curiozitate gazetărească am înțeles să cunoaștem locul de muncă pe cei despre care corespondenții voluntari scriu cu atita pasiune. O precizare: în majoritatea lucrărilor unde am fost, am constatat că acești croniciari al locului de muncă (corespondenți voluntari) se documentaseră atit de bine incit aproape că nu am mai găsit ceva nou, interesant, pe care să-l adăugăm scrisorii lor. Am reținut însă replici pe care eroii scrisorilor respective ni le-au dat atunci cind le-am citit rindurile dedicate lor.

Cum replicile au fost date după ce scrisorile au fost citite, nu așa oăm proceda și acum: înli cronicile corespondenților voluntari:

Pe vremea aceea eram copil dar imi amintesc un cîntec pe care citeva lăutari zdrențăroși îl cântau minerilor într-o speluncă din Petrosani, care își innecau amarul într-un pahar de rachiu al său seacărică:

Viața-ntr-oagă o trăim,
În lumea noastră fără cer
C-așa e viața de miner
Și moartea vine cît mi des
Să vadă ce-are de culcs.

M-am reamintit acest cîntec de țole, cînd am coborît cu Ion Nasta într-o galerie din Bazinul carbonifer Valea Motruului. Lumina bateriilor electrice tăia fișii adinci de lumină în întunericul din jur, iar mai departe se zăreau bocurile cu neon care dădeau lumină albă, plăcută ca și lumina zilei. Lumea minerilor noștri are acum nu numai cer dar și stele mai puternice decît lucrării. La cîtiva metri de noi, colții craielor se învîrtteau ameliilor mușcînd din peretele negru ca smoala. Desprînși din încremîntea de ceacuri, bulgării de carbune încep dansul lor ciudat pe banda rulantă Mașina parcă le-a însușit și lor viață.

Dar nu cî l-am prezentat pe șeful brigăzii, E. Ion Nasta. Prin 1948 avea numai 17 ani și lucra în calitate de mecanic la Uzi-

nelo „Cricița Roșie”. Mulți tineri din uzină, din Capitală, din țară, se înrolau în brigăzile de reconstrucție ale țării. A plecat și Nasta la Bumbești-Liczești. Aici a deprins meseria de miner și tot aici a participat la străpungerea tunelului ca să facă loc trenurilor spre Liceeni. A lucrat apoi la Filipștii de Pădure, dar cînd geologii și topograful au terminat măsurătorile în Valea Motruului a cerut să plece acolo.

În octombrie 1964 recordul republican la înaintare a fost depășit 41,5 m. Pentru un singur metru în plus Nasta și articii au studiat luni de zile. Se putea încă mai mult. În luna următoare datorită unor modificări aduse așezăturii acesta e obligat de mineri să înainteze 50,6 m. În anul 1966 începe duelul între articii lui Nasta și ai lui Constantin Văduva delo Exploatarea minieră HO-RAȘTI. În luna mai, bri-

de muncă își spun cuvîntul. Nasta și cei 27 de artici ai săi au realizat 73 metri de înaintare dintr-o dată, ca și mai huna productivitate pe post: 21,6 tone.

Duelul continua!

Serban Popescu — profesor.

Constantin Bălățeanu — profesor.

N. R. Cei doi tovarăși profesori ne vor scuza că nu am reprodus în întregime articolul trimis redacției: el avea aproape 9 pagini dactilografiate.

Răspunșul minerului Ion Nasta la cele relatate mai sus, sau cum i-am zis noi, replica — a fost următoarea: „Omul e ca pasărea. Cînd învață să zboare vrea să ajungă sus cît mai sus”.

Deci recordul nu se stie cît va mai trăi. De altfel la dezbaterile cifrelor de plan, combaterul Ion Carpin spunea că brigada e capabilă de mai mult. În acest an se poate ajuunge la o înaintare de 80 m pe lună și chiar mai mult. Duelul continua! decî și nu numai cu brigada lui Văduva ci cu toate brigăzile de mineri din Valea Motruului, din țară. În această luptă dintre om, mașină și munte — cum spune un ortac a lui Nasta — vor fi și victime. Acestea vor fi ochiile recordului, nu mult, pînă va fi bătut și recordul de 73 de metri realizat în ianuarie. Nu așteptăm și vom fi bucurosi să dăm cunetenia erată de menținea: „Din vina eroilor”.

N.R. În luna aprilie a.c. am avut o nouă concorbire cu tovarășul ing. Gheorghe Dobrinou șeful Exploatarea minieră Hărăști pentru a recerifica cifrele verificate cu mai mult timp în urmă. Am aflat că în Valea Motruului sint multe „victime”.

Brigada lui Ion Nasta care lucrează într-un abataj complet mecanizat a realizat în luna februarie 80,5 m la înaintare iar în martie 81,5 m. Mai mult chiar: în „duel” a intrat și brigada lui Ion Matei de la Exploatarea minieră Hărăști. Recordul brigăzii lui este de 86 m. O mențione în abatajul lui e mecanizat numai tăierea cărbunelui și transportul acestuia, ceea ce înseamnă că realizarea brigăzii respective e la fel de valoroasă ca și a celei condusă de Ion Nasta. Acum, cel puțin pînă la sfîrșitul lunii putem publica liniștii materialul de față. După această dată, ni s-a atras atenția să reținem spațiu pentru noi... erate.

GHEORGHE NEAGU

CONCURSUL NOSTRU: „CONTEMPORANI CU CINCINALUL”

In așteptarea unei erate

La început a mers mai greu, articii nu aveau calificarea necesară și nici organizarea producției nu era strălucită.

După cîtiva ani, la exploatarea Leorda a sosit o combină modernă care realiza o citeză de înaintare de 40, 50 m pe lună. Nasta nu mai era acum numai șef de brigadă ci și profesor. Explică fiecărui ortac cum lucrează mașina, care-i sint caracteristicile tehnice. A durat mult această muncă, dar

goda lui Văduva depășește recordul la înaintare cu mai bine de zece metri. Intrecerea devine și mai pasională. Fiecare caută să-și organizeze mai bine locul de muncă, să cunoască la perfecție mașinile pentru a ști cît să ceară de la ele. Întreaga brigadă a lui Nasta s-a înscris la cursurile de ridicarea calificării profesionale: era nevoie acum de specializare.

În ianuarie 1967, specializarea, temeinica organizarea a muncii, a locului

DIN ACEEAȘI GENERATIE

— Cu încercările prezidențiale am dorit să vorbim.

— Eu sint. Cu ce vă pot fi de folos?

Fac eforturi să-mi ascund nedumerirea. Tinerul din fața mea nu poate să aibă mai mult de 20 de ani. Oare el a fie „alesul” celui careva mi de țărani cooperatori, pentru a conduce treburile unei „gospodării” cunoscută și apreciată prin dimensiunile rezulatei și a averii obținute, în tot raioul Caraului Filogez — cunoscutu-du-la valoarea — calitatea tineretului, dar naturalitatea duă de experiența anilor mi se pare indispensabilă în asemenea cazuri. E doar altă de complexa munca unui prezident de cooperativa agrară! Așam sa mîa conving însă că nuja își stabilizeze — și își înfrîmă prin excepții — lega proprii.

Nu sint eu cinovat că arăt așa... încercăz să mă justific, ghicind desigur surprinderea voastră. Am aproape 30 de ani.

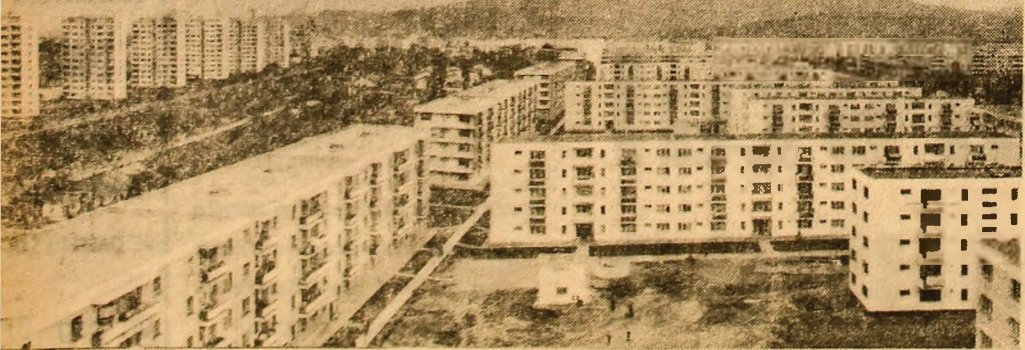
Marin Diaconu, prezident al cooperativei agricole de producție din comuna Bucinșu, a spune cu un firesc intr-adevăr de copil. Deci nu-i citat așa cum am crezut la prima vedere și tînui... Marin Diaconu este uterit, printr-un accident caldă-țile generației sale. La rugămintea noastră își prezintă cu modestie și simplitate epusadele dintr-o viață nu prea îndelungată, dar intens trăită. În 1960, deci cînd nu avea încă 22 de ani, adunarea generală a cooperativitorilor l-a considerat destoinic să conducă, mereu spre mai bine, cooperativa agricolă. Și cite griji, cită atenție și răspundere, cită înțelegere și luciditate mi presupune această funcție! Marin Diaconu nu era însă lipsit de experiență de organizator, de conducător. De 5 ani ducea cu succes munca de secretar al comitetului U.T.C. pe comună.

Aceasta a fost prima lui școală care avea să-și continue razele din ce în ce mai bogate în acuitatea de prezident al cooperativei agricole. Mandatul dat de adunarea generală era cea mai bună confirmare a unor calități căpătate, dovedite și „rodite” în organizația U.T.C. și faptul că de atunci a fost mereu reales pînă acum ca prezident, cred că merită să mi bine decît orice succese sale în îndeplinirea răspunderii încredințate. Linia ascendentă a rezultatelor cooperativei agricole, contopite cu viața fiecărui membru cooperativ, sint de fapt o grăitoare mărturie și a propriei sale contribuții. De la un fond de bază de 700.000 și o avere obștească de mai puțin de jumătate de milion în 1960, s-a ajuns ca în bilanțul anului trecut să fie consecuate cifrele: 9 milioane fond de bază; 15 milioane avere obștească. Gospodăring cu chibzuință cele 2261 hectare teren arabil al cooperativei agricole, săgeata pe graficul producției a urcat vertiginos și nelinterupt. Este cred, suficient să amintesc că la griu producția la hectar aproape s-a triplat în acești 6 ani, iar la porumb a crescut de la 2.600 kg la 4.100!

Ce alt calificativ mai plin de semnificații, mai grăitor și complet ar putea primi un prezident de cooperativa agricolă ridicat din rîndurile activiștilor organizației U.T.C.?

— În 1960 eram șapte tineri în comitetul U.T.C. pe comună, ne relatează tovarășul Marin Diaconu. Unde sint toți acești oameni în prezent? Ihe Dinu este secretarul comitetului de partid pe cooperativă; Iulian Filipescu doctor, director al spitalului din comuna Dăbuleni; Constantin Vlad profesor aici în comună; Petra Turlacu inginer chimist prin Dobrogea, Gheorghe Bala brigadier la brigada 1 de cîmp; Ion Vasilescu — contabil. Tineri din aceeași generație, tineri care s-au realizat pe deplin, dînd prin aceasta dovada minunatelor condiții create de partid, împliniri și realizării calităților formate în marea familie a utajilor.

M. DUMITRESCU

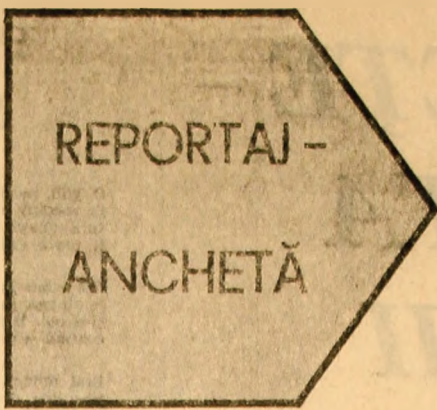

IAȘI. Cartierul Nicolina

„Socialismul a deschis tineretului nostru perspectivele afirmării elanului și entuziasmului său, i-a creat condiții optime de dezvoltare multilaterală. Fără îndoială că tineretul va răspunde și în viitor acestor condiții printr-o muncă perseverentă de pregătire și largire a orizontului de cunoștințe, prin participarea activă, alături de întregul popor, la opera de desăvârșire a construcției socialiste”.

NICOLAE CEAUȘESCU

(din „Raportul la cel de-al IX-lea Congres al P.C.R.”)

in care sute de
tineri definesc
tinerețea prin
atitudinea față
de muncă

tinerețea

MOMENT FESTIV? NICIDECUM, MOMENT DE LUCRU!

Pe un șantier arheologic într-o seară de august, la porțile pământului. Poate prezența unui reporter aici în echipa oamenilor de știință și desigur prea plinul mulțumirii pe care-l procură deopotrivă plugarului și savantului timpul neastovit în zadar, au atins, declanșând, fluxul memoriei. În seara aceea de august, în preajma citorva obiecte de lut ars, chinuite de timpul trecut nemilos peste ele, scoase de câteva ore de echipa savantului la lumina zilei, am ascultat cea mai poetică lecție de economie politică de până atunci. Din prelegerea-epopeică prin amplele deslușiri ale spiritului unor veacuri de mult trecute și logica strinsă, de om al sintezelor — am reținut în carnetul vechi cu file ușor îngăbenite, subliniind odată, de două ori... valoarea de cunoaștere, de autocunoaștere a rememorărilor. Rememorările, deslușeam atunci în amfiteatrul natural de undeva de la porțile pământului, sint dincolo de pitorescul anecdotic, prin puternicul lor fascicel de lumină intelectuală proiectat în spațiul trecut, o sondă echipată complex explorând înfînderi uriașe, stabilind drumul unor ascendențe, distanța materială și morală parcursă, dimensiunile exacte ale oricărei deveniri. Căci ascultînd în seara

aceea de august, lîngă cele citeva obiecte de lut ars, peste care timpul trecuse nemilos dar nu reușise să pulverizeze efortul omenească alcătuit în ele răsfoiam, prin memoria savantului, grăbiți retrospectiv spre prima pagină, istoria condiției fundamentale a existenței și dezvoltării societății omenești: MUNCA.

— De la munca de sclavi — încheia savantul — minai cu loviturile de bici cînd toți nefericii soartei trebuiau să trudească continuu, pînă ce moartea le izbăvea suferințele și mizeriile pămîntului și pînă în zilele noastre cînd munca devine la noi, alături de condiția sa esențială — prima necesitate vitală — suprema normă morală, cea mai de seamă îndatorire patriotică, e însăși distanța pe meleagurile noastre de la rudimentarele măturări ale muncii pe care le aducem noi la lumina zilei și giganții industriei socialiste pe care îi edifică contemporanii, compatrioții noștri pe tot cuprînsul vetrei noastre de obîrșie. Distanța aceasta este uriașă și epopeică. E saltul omeniirii din imperiul necesității în imperiul libertății.

Era atunci, într-o seară de august, pe un șantier arheologic, undeva la porțile pământului...

Era sîmbătă seara și tinerii, îmbrăcați îngrijit, cu minile febrile pipăind nodul cravatei, așteptînd cu o ușoară emoție în sala mare a amfiteatrului ora începuii întîlnirii proiectate, te făceau să crezi că întîmplarea te-a adus martor la o serbare. Moment festiv? — am întrebant convențional, presupunînd deja răspunsul. „Nicidecum — mi s-a replicat. Moment de lucru. E întîlnirea — intrată în tradiția noastră — a studenților din ultimul an cu absolvenții din promoția de anul trecut a Institutului nostru”.

Inspirația (cîntîi norocul) reporterului! Căci venind aici la Institutul pedagogic de 3 ani din Constanța reporterul a notat în carnetul său o frază definitorie pentru ceea ce înseamnă Dobrogea cu decenii în urmă. O frază a unui călător de demult prin această țară de piatră: „în acest colț de țară există o cultură uriașă numai sub pămînt căci pe pămînt...”. Pe pămînt apele, boli, incultură. În Dobrogea de pînă acum citeva decenii! Călătorul de acum descoperă noua definiție pe care le trăiește astăzi economia sa, nu numai în exemplul pe care l-a dat țării prima regiune complet cooperativizată cu pămînturile sale decenite, prin minimele mecanizării, a îngrășămintelor și a priceperii oamenilor săi, ferile, dar și în noua structură spirituală a satelor sale. Readius la suprafață după secole și milenii de uitare în bazele pămîntului, vestigiile unor culturi de mult apuse pe aceste locuri se alătură, la un nou drum, cu o nouă spiritualitate. Locul intelectualului în prefăcările culturale ale satului dobrogean?”

— Cînd am intrat pe porțile Institutului — ni se destăinuie tîmău Sebe Constantin, profesor de fizică-chimie în comuna Rasova — știu că după absolvire voi merge să profesez la țară. Știu că sint asprutat. Că de mine este absolută nevoie, la școala satului, la cîmîmul său rural. Deși timpul în care am învățat carte s-a transmis pînă la noi din poveștile celor mai în vîrstă, ale dascălilor mei, amintirea despre soarta învățătorilor — a puștilor, a tinerilor învățători — care au avut curajul să înfrunte vîrtejia mediului rural, lipsa de interes a autorităților locale, înfîntarea altor localnici cărora truda amară a pămîntului le lăsa prea puțin timp pentru școală sau pentru cultură. Atunci munca de învățător, ca să nu mai vorbim de cea de profesor — căci rare școli cu mai mult de patru clase, erau pe atunci în Dobrogea — era o muncă zilnică de apostolat. Nu poți vorbi de condiția de azi a intelectualului la sat prin asocieri, ci numai prin contraste. Totul e schimbat radical, și condițiile materiale și condițiile morale”.

— Totul, deși ceva a rămas la fel — adaugă colega sa de promoție, profesora Monica Voica-Comănescu, din comuna Sinoie. A rămas doar sensul și semnificația prezenței noastre la țară. Desigur, la alte proporții și, prin condițiile morale și materiale mereu mai bune, cu rezultate concrete care erau cîndva un ideal imposibil de atins al înaintașilor noștri, al dascălilor de țară.

Mărturisirile se adaugă grăbit. Colegii lor care se pregătesc să termine anul acesta Institutul îi ascultă cu interes. E doar anticipata călătoria la locul unde vor profesa. Cineva, cu vădită sinceritate, încearcă să afle mai mult. E studentul din ultimul an la Facultatea de istorie-geografie, Ghițuță Cornel.

— Știu că trebuie să merg la țară. Știu că de mine este nevoie acolo. Vreau să vă întreb ceva. Eu aș vrea să învăț. Să citesc mult. Satul oare nu grăbește plăfonarea? — Acest pericol paște pe oricine și oriunde — răspunde profesora Monica Voica-Comănescu. Dar dacă te gîndești la condițiile pe care le oferă satul muncii intelectuale atunci nu plăfonci. Aici ca-n orice profesie cunoștințele cu care intri în producție se epuizează repede, sint depășite în cîteva ani. Ceea ce nu se cere acum e înfînt mai puțin de cit ne va cere realitatea, viața peste 5-10 ani. De aceea, m-am înscris deja la facultate în anul al IV-lea la Universitate.

Și un argument în plus pentru noi, profesorii de țară: munca noastră se confundă cu însăși munca și viața satului. Iar satul trăiește repede, grăbit să ajungă mereu înainte. Reîntorsii aici, la acest moment de lucru, profesorii aveau în priviri și o anume maturitate și un anumit zîmbet de satisfacție. Da, noblețea titlurilor de intelectual la sat intrase într-o nouă viață. Definiții ori științe și culturi și propagatori ai acestora în mediul satului, satul îi asimilase oamenilor săi de frunte. Conștiența noastră ne spune „intelectualii noștri”. Astfel definea unii dintre profesorii invitați în acea seară, noua dimensiune a mîinii pe care o adăugaseră celei de fost student al Institutului. Era adunată în această expresie istoria preocupată a înțelegerii față de învățătura și înțelepciunea cărții, a locuitorilor acestei regiuni unde cultura era — cum se spunea altădată — de veacuri și milenii numai sub pămînt.

TINERI, LÎNGĂ ROATA SOARELUI

Un copil, cu mina stingace și emoția măturării grafic în linii curgînd, imperceptibil aproape, în zig-zag, a desenat pe caietul lung, cu hîrtie groasă, chiar grosolană, cu seamă trîndă procesul fabricii sale din carnele copacilor, o roată, a soarelui, alături încă una și în spate, într-un presupus plan al doilea, două felii de lună nouă. A adăugat încă citeva linii, un dreptunghi vertical peste ele și a scris, silabînd pentru sine, dedesubt: tractor. Cineva privind poate devenit, poate ciudat urechea la corbele veninoase ale unor necăzuți, a spus sceptic: „dacă așa va fi tractor, mă voi arunca în lăcașul”. Scepticul și-a înghitit mai tîrziu corbele. Uzina de tractoare românești era atunci în primele zile ale noii sale existențe, 26 decembrie 1946.

Pe poarta uzinei pășea mîndru primul tractor românesc. Copilul de atunci vedea acum la scară naturală închuirea sa de la ora de desen. E acum aici într-un colț al uzinei „Tractorul” unde se string toate tipurile de tractoare fabricate în cei douăzeci de ani de existență a industriei de tractoare românești. Sint tractoare care nu mai pot fi reproduse pe caietul de desen de clasă primară. Dar roțile de soare ale primului tractor românesc au în ele ceva inegalabil. Poetic. E și convingerea tinerilor care s-au strîns acum lîngă maistrul Lîntes Gheorghe. E și convingerea lui. Poate mai ales a lui. Stăm aici, tineri din uzină și oaspeți ai uzinei, și-l ascultăm. Ascultăm elajul lui de muncitor în acest loc și implicit lecția de istorie a prestigiului unanim apreciat pînă departe de țară, al uzinei de tractoare românești. Lucrațea de 36 de ani aici. O viață de om. Privind clipurile cu trăsături încă nefixate, de adolescență, ale unora dintre noi, zîmbește. Zîmbește poate proprii

sule copilării. În 1938 a intrat la școala profesională de pe lîngă uzina I.A.R. a terminat-o în 1941. Se lucra atunci la asamblarea de acioane. În timpul războiului uzina a fost distrusă în proporție de 80 la sută. Reconstrucția uzinei, imediat după război, punea probleme ziele. În același timp se lucra și la proiectarea primului tractor. Nu exista experiență, nu exista documentație tehnică. Munciserăm pînă atunci doar la montatul pieselor fabricate alturea. Cum vom face noi tractoare? — se întrebau scepticii. Muncind și învățînd — răspundeau comunistii. În toamna lui '45 a fost un miting. Nu-l voi uita niciodată. Uzina primise prima sa comandă de 5 000 de tractoare. Cîmpul aștepta primul tractor românesc. Primul tractor ieșit pe porțile uzinei a dovedit că se poate înfăptui și ceea ce unii numeau o minune. Entuziasmul a precedat atunci pricepera, a trecut peste

lipsa de experiență. Pe lună, ieșeau pe porțile uzinei două cite 20 de tractoare. Fugine (Astăzi la fiecare 8 minute — un tractor!) Distanța aceasta măsurată în nouăzeci și două decenii. Maistrul Lîntes Gheorghe are ce povesti: R.A.U., Iak, Siria, Franța, Spania, Belgia și din nou Belgia, Olanda, Luxemburg... „Tractorul românesc e ca și covorul persan — îl spunea un fermier cîntînd reper de comparație în produsele din țara sa. Cu cit e mai vechi cu alit e mai bun”. Adică, ne tălmăcește maistrul care a colindat lumea însoțind tractoarele țeste din mîinile sale și ale tovarășilor săi, cîrșnici și tineri, în înțelepciunea sa orientată omul vrotă să ne complimenteze că produsele noastre sint din ce în ce mai bune și au vîlăz lungă ori unde le-am pune să muncească. „Cu cîteva ani înainte, cînd am ajuns cu tractorul nostru pe cîmpurile

Senei, gazdele ne-au amintit o glumă de-a lor: francezul nu cunoaște multă geografie. Adăugînd apoi cu un zîmbet amical, „dar știu acum unde e România” și sintem foarte mulțumii de calitatea produselor care ne vin de-acolo”. Dar explicația o stia acolo poate numai maistrul Lîntes. L-aș fi întrebant poate și eu. Poate. Dacă nu aș fi asociat zîmbetul său de satisfacție unei imagini de lectură școlară: Dacă fabrica aceasta ar fi a muncitorilor, dacă ea ar fi organizată după legi proletare...” spunea în urmă cu trei decenii un erou al lui Sahia, „Iustrul bieci lui ar întrece soarele”. De biela locomotivei era oare vorba? Poate. Oricum și de roata soarelui, de roata tractorului, nevănuți cu trei decenii în urmă ești tu și eu și tu și eu și tu și eu să vă părăsesc spre zările lumii de pe porțile unei uzine românești.

PORTRET COLECTIV ÎN TREI LINII

Ambiția de a creiona portretul colectiv al cercetătorilor ce-și pregătesc în anii imediați următori studenții, afirmarea, ieșirea din anonimat, riscă să-l facă schematic, simplificator. Aparent însă deoarece aceleași preocupări, același spirit acruțat, aceeași febrilă nevoie de cunoaștere în care Profesorul crede c-a descoperit la fostii săi studenți vocația, îi aduce aici în laboratoarele Institutului. A trece pragul Institutului înseamnă să începi o nouă viață. E un început aici dar și un sfîrșit; sfîrșitul unui dublu proces: de asimilare științifică și de limpezire spirituală. Pragul unui sfîrșit și al altui început? Îl întreb pe inginerul Emil Stoicovici în anul I al muncii științifice la Institutul de cercetări metalurgice.

— Oarecum — vine răspunsul — DA, pentru că depăre într-un fel relația obișnuită studentiei între tine ca student, obișnuit — exagerînd puțin — să asști doar la larga desfășurare de cunoștințe științifice ale profesorului. NU pentru că trecînd pragul Institutului ești chemat să adaugi tu însuți cunoștințele noi celor știute în specialitatea ta, contribuie la. Oarecum însă, căci aici ca și pe băncile facultății trebuie să înveți. SĂ MUNCEȘTI ÎNVĂȚîND!

Portretul colectiv al tinerilor cercetători are o dominanță sigură, permanentă: ardoarea cu care se străduiesc să-și însușească cuceririle științifice, zîndirii și practicii, să aplice cunoștințele însușite în anii studenției, să se sincronizeze vertiginosul progres al științei contemporane. Există o perioadă de acomodare în munca de

cercetare? — Îl întreb pe colegul lui Stoicovici, inginerul Tănăsescu Ovidiu, „Timpul nu așteaptă. Mi se pare că prima calitate a unui cercetător modern e să aibă conștiința valorii exacte a timpului. Acomodarea? Da, e o necesitate vitală. Dar ea se practică la noi în Institut din mers. Încă din primele zile ale venirii noastre aici am fost repartizați în colective în care există cea mai mare efervescență creatoare, în care putem învăța mai mult nu numai ce metodă e mai bine să fie utilizată, dar și de ce e bună această metodă și nu alta, în care putem să adăugăm, în ritmul intens de muncă de cercetare a Institutului, cunoștințe pentru care altă dată aveai nevoie de ani de zile. Acestea sint colective în care activează cei mai experimentați cercetători ai Institutului. Respectul pe care-l datorăm colegilor noștri mai în vîrstă nu e de loc convențional. E o obligativitate pentru oricare dintre noi — tînar sau vîrstnic — să nu rămînem în urma celorlalți, să nu dăm „fran-de mediocrității”.

A munci și a învăța, coordonatele esențiale ale oricărui cercetător, sursele oricărei descoperiri, dau o distincție aparte acestui portret colectiv. Prin natura muncii sale intelectuale cercetătorul este un homo sapiens. Prin efectele și rațiunea prezenței sale în laborator sau între peretii cu rafturi grele de tomuri ale bibliotecii, munca cercetătorului e de a descoperi noi aparate, noi instrumente și procedee care să ușureze și să grăbească obținerea de bunuri. Fiecare cîmte cucerită Necunoscutului își găsește

corespondentul într-un nou instrument, într-un nou procedeu, în posibilitatea unor noi fapte cu noi mijloace. Homo sapiens e implicit deci și un homo faber. Care este relația pe care o stabilești între munca de cercetare în laborator și cea din uzină? — I-am întrebant pe inginerul Petrescu Vasile. „Este în ambiția oricărui cercetător să lucreze în colective care rezolvă teme de mare amploare, ale căror rezultate se pot sonda cu o maximă eficiență economică. Dincolo de decorul obișnuit al laboratorului noi avem imaginea exactă a uzinei, a economiei noastre care așteaptă de la noi, soluții și procedee care să ușureze realizarea marilor obiective ale construcției noastre economice. Deplasarea centrului de greutate al muncii noastre din stația-pilot la semi-pilot și de aici în uzină e un sens comun tuturor cercetătorilor întreprinse de Institutul nostru. Deplasările îndelungate, mutarea zonei de cercetări, mai ales în faza experimentală, în uzină, este un fapt obișnuit și absolut necesar. Deplasările în uzină, și munca îndelungată aici nu numai că nu împiedică pregătirea științifică dar o și stimulează spre documentarea și găsirea unor noi rezolvări științifice problemelor complexe găsite aici. În plus, angajarea într-o muncă de cercetare grea, complexă, nu lipsită de îndoieci, îmbogățește zestrea morală a cercetătorului, tenacitatea și spiritul său inventiv, fertilizînd solul cunoștințelor deja asimilate pentru viitoarele descoperiri”.

Să alle cuvinte justificînd prezența omului de știință în cadrul Institutului.

TINERETUL ROMÂN VĂZUT DE OASPEȚII SĂI

Orizonturi largi

creare tinerilor pentru a crește ca oameni folositori societății, pentru a învăța, a se pregăti, a-și dezvolta aptitudinile" (DIAMANDY KEITA, membru al Consiliului Național al Tineretului Revoluției Democratice Africane din Guineea).

Devotamentul față de partid, mândria patriotică pentru înfăptuirile de pînă acum și încrederea în victoriile viitoare sînt trăsături caracteristice minunate ale tineretului român. Tineretul României prețuiește jertfele înaintașilor săi și nu-și precupește eforturile pentru a împlini cele mai nobile aspirații ale generațiilor care au luptat sub steagul partidului". (IRI NEUBERT, secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Cehoslovac).

"Ceea ce mi s-a părut caracteristic a fost entuziasmul și competența cu care tinerii români se preocupă de problemele construcției socialiste, ca fiind permanent cîile și mijloacele de a aduce un aport cât mai substanțial la muncă întregii societăți: în economie, cultură, știință. Aceasta pasune pentru creație oglindește înalta conștiință patriotică a tinerilor, devotamentul lor pentru cauza socialismului. De aici izvorăște și tendința permanentă a tineretului de a-și perfecționa activitatea, de a da mereu mai mult societății. Vreau să vă spun din toată inima că aveți cu ce vă mîndri". (HAKOLA VOITO, membru al Secretariatului Uniunii Democratice a Tineretului Finlandez).

"Maturitatea și înaltul simț al responsabilității sociale, îmbinate cu un entuziasm arzător, iată ce m-a impresionat mai mult în contactul cu tînăra generație a României. (ZYGMUNT NAJ-

DOWSKI, vicepreședinte al Conducerei centrale a Ununii Tineretului Socialist din R. P. Polona).

"Am văzut, cu o rară pregnanță cit de minunată se dezvoltă tineretul în socialism, ce orizonturi a deschis tinerii generații României socialiste. Ceea ce m-a impresionat cel mai puternic a fost sentimentul de stăpîn al perspectivei, al viitorului care-i însușește pe tinerii din țara dumneavoastră. Acest sentiment este desigur, propriu socialismului. Este însă și rezultatul educației tineretului de către Partidul Comunist Român. Partidul a dat tinerilor țării clare, în creșterea în spiritul comunist. Tinerii români știu pentru ce muncesc, ei știu că toate eforturile lor creează servesc bunăstării lor, bunăstării întregului popor, prosperității patriei". (VALTER FOLD, membru al Secretariatului Federal al Organizației Tineretului Liber din Austria).

"Este impresionant avîntul cu care tineretul României își construiește toate energiile ridicării patriei sale pe cele mai înalte trepte ale progresului, seriozitatea și înaltul spirit de răspundere cu care abordează sarcinile lui în societate. Tineretul român se simte cu adevărat stăpîn în țara sa. Este demnă de admirat preocuparea largă a tinerilor pentru tot ceea ce privește viața țării. Orizontul preocupărilor tînăruții României de azi trece cu mult mai departe de granițele locului lui de activitate; el îmbrățișează preocupările întregii societăți". (JULIAN COLMENAREZ, membru al Direcției Naționale a Uniunii Tineretului Comunist din Venezuela).

"Ne-a impresionat profund entuziasmul, abnegația cu care tineretul român urmează Partidul Comunist, își dedică toate forțele înfăptuirii politice a patriei. Aș vrea să subliniez înalta autoconștiință a tineretului român, dorința și străduința lui de a aduce o contribuție mereu mai mare la activitatea întregului popor, pentru progresul țării. Nu ne îndoiim că așa cum pînă în prezent am urmat cu bucurie frățescă succesele tineretului român, vom trăi și în anii viitorii bucuria succesei pe care le vor obține tinerii din România, alături de întregul popor, în înfăptuirea țării noastre". (KIN HEN IR, vicepreședinte al Uniunii Tineretului Socialist Muncitor din R.P.D. Coreeană).

"Consider Universitatea din București drept un model. Impresionant de nămurat mare de studenți bursieri și de condițiile în care învață aceștia, care de mine speranța că într-o vreme scutită vom avea și noi rezultate ca ale dumneavoastră". (MOHAMED EL FASSI, rectorul Universității din Bahat, Maroc).

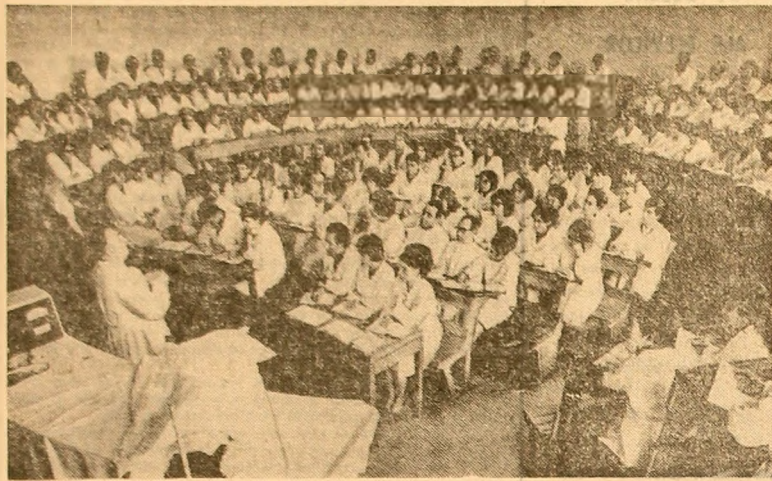
"Bogatele realizări pe care le-am înțeles în viața universitară din România se datorează prefacerilor importante survenite în viața industrială și social-politică a țării dumneavoastră. Voi părași această minunată țară cu gândul neabătut de a reveni cit mai curînd". (GEORGIO CENCETTI — profesor la Universitatea din Roma).

"Am cunoscut țara dvs. înainte de venirea noastră aici prin intermediul părelor cu adevărat entuziaste ale studenților britanici care au vizitat România. Dacă aș utiliza elementele esențiale ale descrierilor făcute de ei (țării dvs. — frumusețea peisajului natural, dinamismul dezvoltării economice, ospitalitatea și viciniența poporului — aș adăuga și la propriile mele constatări nu mai puțin entuziaste ce le am acum despre România. Călătoriile făcute în diferite locuri din România m-au convins că bucuria pe care am constatat-o pretutindeni, căldura, sociabilitatea oamenilor exprimă, fără îndoială, o realitate socială în plină înflorire". (THOMAS MC NALLY, vicepreședinte al Uniunii Naționale a Studenților din Anglia).

In întîmpinarea Zilei tineretului am răsfoit colecțiile, spicîndu-le câteva din numeroasele notații ale oaspeților străini despre tînăra generație a țării noastre. Unanima apreciere a orizonturilor largi deschise tinerilor în patria noastră socialistă relevă, adăfă mai mult, prestigiul de care se bucură generația tînăra a României în lume.

"Tineretul României socialiste are toate posibilitățile de a participa nemîncîrit la viața politică și socială, la treburile statului. Și tinerii răspund încrederei ce li se acordă făcîndu-și pe deplin datoria. Împlinirea acestora armonioasă între entuziasmul tineresc și maturitatea politică mi se pare a fi o trăsătură caracteristică, demnă de admirat, a tinerii generații din România". (MICHELLE GIRARD), șeful departamentului relații internaționale al Uniunii Tineretului Comunist din Franța).

"Deuă trăsături m-au impresionat mai mult la tinerii din țara dumneavoastră: dragostea fierbinte pentru patrie și dăruirea cu care se consacră muncii întregului popor pentru progresul țării și bunăstarea generală a națiunii. M-au impresionat competența și profunzimea cu care tinerii dezbăt, abordează problemele complexe ale dezvoltării economice, culturale, științifice. Aceștia sînt, desigur, reflecția unui înalt simț al răspunderii sociale. Sînt însă în același timp, cred eu, și rezultatele marilor posibilități

U.R.S.S. — Intr-unul din amfiteatrele Institutului de medicină din Erevan

Cînd ne-am debarșat pe aeroportul din Ulan Bator, mi-a ojerit o insăgnă a căilor ferate mongole. Il cunoscușem într-una din pauzele Congresului U.I.S. cînd am discutat despre activitatea organizației Uniunii Tineretului Revoluționar Mongol din sistemul căilor ferate. Inginerul Baasanjav este primul secretar al Comitetului U.T.R.M. al căilor ferate.

Ulan Bator — Naosk, iar în 1955 linia spre Iran. Trepat, teritoriul întins al Mongoliei (1531 km.p., adică Spania, Franța, Portugalia și Irlanda la

pe deplin justificată subliniază faptul că se folosesc numai locomotive Diesel, 100 la sută Diesel" în limba-ului ingineresc al interlocutorului nostru.

Fînă nu de mult, muncitorii, chiar și inginerii au fost creatorii de animale, păzitorii de cai sau conducătorii ai convoaielor de cămile. Statul socialist a făcut posibilă și necesară această transformare revoluționară: au fost create cursuri de calificare pe locul de muncă și a școlă de 4 ani care pregătesc tehnicienii necesari. Cadrele superioare învață în facultatea inginerescă a Universității din Ulan Bator sau în străinătate. Numai în prezent se pregătesc alți 200 de ingineri și 600 de tehnicieni.

IRED MAHLER

TINERII FERVIARI

un loc) a început să fie brăzdat de căi ferate. Aflăm astfel cîteva date absolute necesare pentru a înțelege locul căilor ferate în sistemul economiei mongole. O mîndrie

"Dar problema principală a fost aceea a formării cadrelor tehnice și a calificării muncitorilor. Din cei 10.000 de angajați ai căilor ferate nu o desigur o întîmplare că 70 la sută sînt tineri.

Ștafeta muncii

La Casa de cultură din Pernik, vechi centru minier al Bulgariei, am vizionat un film documentar realizat de cinești amatori. Subiectul: viața familiei Stoian, un minier în vîrstă, veteran printre fruntași, care în subterană lucră cu încă trei fiu și sîni. Îi vedeam la locul de muncă, în mina „Ivan Garvanov", iar în alte secvențe, cum își petrec timpul liber, cum trăiesc. Eroii filmului se aflau în sălă. Urmează un moment emoționant: Stoian Vladimirov, care devinse pensionar, predă fiului său mal mic, Velin, șapca și lampa de

miner. Îi strînge puternic alături de el și îi urează ani fericitiți de muncă rodnică, pentru binele țării și al patriei. Adeseori, tinerii sînt chemați să muncescă în întreprinderi noi, chiar în sectoare de producție abia create. Așa s-a întîmplat la Dimitrovgrad. Tinerii au fost prezente cu entuziasm la ridicarea primei unități chimice — combinatul din Dimitrovgrad. Orașul este însă cunoscut și azi ca un oraș al tineretului. Mulți din cei care au lucrat la fundații, pe schele, sau la montarea utilajelor și agregate-

lor, sînt acum chimisti cu experiență. Acum, în preajma lui 1 Mai, un colectiv format din specialiști — mai ales tineri — lucrează la însușirea a 18 produse noi, iar din calcule economice a acestui colectiv a ajuns la concluzia că în combinat, prin aplicarea unor măsuri tehnico-organizatorice, se poate spori productivitatea muncii cu 16 la sută și dubla, în același timp, volumul beneficiilor. Tinerii combinatului sînt decisi să-și îndeplinească noile sarcini.

C. LINTE

R. P. CHINEZĂ. — La șantierul naval Khuișhin din Shanghai, un grup de tehnicieni discută un plan de construcție

Într-un atelier, la „Skoda“...

In foaierul Teatrului Național din Plzeň, se află o interesantă expoziție de vehicule, care a reținut atenția alt publicului cit și presei în primul rînd prin tematica ei de o strîngentă actualitate. Multe peisaje de muncă aduc în prim plan profilul muncitorului în cele mai diferite ipostaze: aplicat asupra mașinii și dominînd-o cu aceași forță cu care domină, într-o altă gravură, un împănător peisaj industrial; concentrat asupra planșetelor, cu o cută adîncă brăzîndu-și fruntea, în căutarea ideii noi", sau cu o figură abia zîrîită prin geamul locomotivei scrutînd distanțele. Pentru ca alături — înclinare de ramură — portretul unei adolescente să-ți vorbească de poezie...

Autorul tuturor exponatelor: Franțe Milos. „Este un băiat tînăr, mai mult blond decît șaten, de o înălțime și modeste devenite la noi proverbiale". Caracterizarea aparține corespondentului local al ziarului „Mlada Fronta". Tot de la el am aflat că Franțe, considerat unul dintre cei mai talentați plasticieni ai Boemiei, a avut o expoziție personală și în R. F. a Germaniei, care s-a bucurat de succes.

„L-am înțeles într-un atelier aflat undeva aproape în centrul Uzinelor „Skoda".

— Să-mi explic prin aceasta predilecția pentru peisajul industrial, pentru surprinderea unor momente de muncă nu rareori emoționante? — deschid discuția.

— Nu numai prin asta — îmi răspunde prompt. Eu lucrez în uzină, sînt salariatul uzinei și tot ceea ce preocupă colectivul nostru, intră și în preocupările mele firești. Undeva mi se pare că e și normal ca aceste preocupări și în primul rînd ele să-și găsească reflecția și în încercările mele artistice.

Franțe este arhitect industrial. La început, pe foaia de hîrtie, din câteva linii și umbre, iar apoi din lemn și ipsos crează miniatural, vitioarele locomotive electrice care vor ieși pe porțile uzinei.

— Imi ridică multe probleme muncă de creație a unor noi profile de mașini. Frumosul trebuie îmbinat cu utilul la modul cel mai propriu al cuvîntului. Acest tip de locomotivă are e înisnat, va avea 20 metri lungime, 5 metri înălțime și o greutate de 120 tone. Locomotiva va rula cu o viteză de 120 km pe oră. Aceștia sînt datele primare ca să spun așa, de la care s-a început proiectarea ei.

— Și timp pentru pictură mai aveți? — Cînd ajung la un punct, morț, las totul baltă, pun mîna pe daltă și gravez. Mă odihnesc, mă relaxează, îmi dă idei. Și apoi, pentru cine dorște să facă ceva în viață, timpul de muncă nu se reduce numai la orele legale obligatorii.

— Și Franțe nu numai că vrea să facă ceva în viață, dar a și făcut.

PETRU ISPAS

„MAY DAY" în Anglia este un prilej de a sărbători cu cîntec și flori începutul primăverii, dar, nu mai puțin, un prilej pentru demonstrații de a-și afirma revendicările la un trai mai bun, la pace. Mișcarea revendicativă din Anglia se inserie în șirul marilor mișcări muncitorești engleze evocate întotdeauna cu ocazia sărbătorii începutului de mai. Tradiționalele mitinguri vor fi marcate anul acesta de nota proprie a prezentului: cererile de a se pune capăt politicii de austeritate a guvernului laburist. Tinerii și tinerete vor manifesta în rîndurile oamenilor muncii în sprijinul revendicărilor sindicatelor. Sindicatele au folosit grevele generale sau parțiale și demonstrațiile de protest din ultimele luni ca arme de luptă împotriva măsurilor de austeritate ale guvernului și mai ales împotriva măsurii privind înghețarea salariilor, măsură care lovește în nivelul de trai al maselor muncitorești.

Astfel, de pildă, timp de trei săptămîni muncitorii de la uzina de aluminiu din Birmingham s-au aflat în grevă în sprijinul revendicărilor lor cu privire la majorarea salariilor și îmbunătățirea condițiilor de muncă. Muncitorii din Oxford aparținînd concernului „British Motor Corporation" s-au găsit opt săptămîni în grevă cerînd anularea concediilor de la 50.000 de muncitori de la 14 uzine lovite de politica

de austeritate. Din industria britanică de automobile 100.000 de muncitori, adică un sfert din forța de muncă angajată în această industrie, au declarat greve totale sau parțiale în semn de protest față de „politica de austeritate" a guvernului laburist. Măsurile adoptate de guvern în domeniul economic au determinat reducerea producției în diferite sectoare ale economiei britanice și în mod implicit noi concedieri. La mijlocul lunii ianuarie 1967 în Anglia erau 600.000 de șomeri, cel mai mare număr înregistrat din aprilie 1963 și pînă atunci. Printre cei concediați se află foarte mulți tineri care au rămas fără slujbă sau care se îndreaptă spre alte țări în speranța de a găsi de lucru. Tinerii care-și văd viitorul plin de incertitudine iau parte activă la mișcările de masă îndreptate împotriva măsurilor economice nepopulare ale echipei guvernamentale.

Decepționați și profunzi nemulțumiți de înghețarea salariilor, de concedieri și de scăderea sensibilă a nivelului de trai tinerii muncitori englezi demonstrează, alături de masele de oameni ai muncii vîrstnici, în favoarea unor măsuri raționale care să asigure dreptul la muncă și la o viață mai bună. Anul acesta „May Day" apare ca o manifestare a muncitorilor britanici împotriva falomasei politici de austeritate" care înseamnă, în fapt, „strîngerea curelei" doar pentru cei ce muncesc.

DOINA TOPOR

May Day

SOLIDARI CU EROICUL VIETNAM

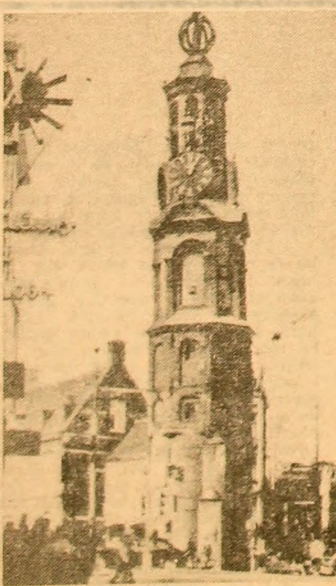
Începutul lui aprilie 1967: comitetul de acțiune al studenților din Statele Unite dădea publicității un comunicat în care se arăta că S.U.A. duc în Vietnam „un război de agresiune, un război rasist, un război ucigător". Apelul chema tineretul american să întreprindă acțiuni de protest în cadrul cărora să se ceară retragerea imediată a trupelor S.U.A. din Vietnam. Zilele care au urmat au cunoscut la New York și San Francisco una dintre cele mai impresionante manifestații din ultimii ani îndreptate împotriva agresiunii S.U.A. în Vietnam. La New York, 250.000 de oameni, printre care mulți de studenți, s-au adunat în fața sediului O.N.U. și apoi au format cortegiul care au defilat pe principalele artere ale orașului. „Imoralitatea profundă a acestui război — au subliniat vorbitorii din cadrul marilor mitinguri de la New York și San Francisco — constă în faptul că nici un interes vital american nu e în joc și nici în pericol. Noi purtăm pămînt străin în loc să rezolvăm conflictul pe cale pașnică... Principiile Cartei O.N.U., principiile păcii, universalității, ale egalității în drepturi a popoarelor și autodeterminării, sînt grav violate de Statele Unite". Din S.U.A. sosesc mereu vești despre refuzul tot mai frecvent manifestat al tineretului american și al studenților de a se înrola pentru a servi drept carne de tun într-un război nedrept. Aceeși dezaprobare au manifestat-o de curînd

conducătorii a 13 organizații studențești din S.U.A., de orientări politice diferite, reușind într-o conferință la Washington; ei au adoptat o rezoluție adusă la cunoștința cercurilor conducătoare ale țării în care cer abolirea actualului sistem de recrutare în forțele armate ale S.U.A. Gregory Calvert, secretarul național al „Asociației studenților pentru o societate democratică" a declarat la această conferință că „actuala legislație asigură imperialismului american forțele umane necesare politicii sale agresive". Un recent sondaj efectuat în rîndurile a peste 30.000 studenți din 23 universități americane a evidențiat manifestarea unei vii opoziții față de înrolarea obligatorie în armată, din cauza războiului dus în Vietnam.

Numeroși tineri americani ard ordinele de recrutare sau nu se prezintă la incorporare — cu toate pedepsele grele care prevăd ani grei de temniță — refuzînd să ucidă sau să se lase uciși în acest război încredințat de întreaga lume. Protestul lor îi se alătură tineretul și studenții din pe toate continentele: manifestațiile organizate de studenții din Roma sau Milano, din Stockholm sau Viena, din Paris sau Londra, din Caracas, Alger sau Melbourne, au toate același obiectiv — încetarea agresiunii S.U.A. din Vietnam. La începutul acestei primăveri, 70 de conducători ai organizațiilor de tineret și profesori din universitățile sud-vietnameze au adresat o scrisoare conducătorilor organizațiilor de tineret din S.U.A. în care condamnă și demască regimul militarist al generalului Ky. „Milioane de sud-vietnamezi, se arată în scrisoare, doresc cu ardoare încetarea războiului, dar nu pot exprima deschis această dorință, fără să-și risce viața. Actualul guvern din Vietnamul de sud nu reprezintă poporul nostru; el ne-a fost impus de Statele Unite și se află sub controlul militarilor. Noi vrem să avem un guvern propriu, necontrolat de militari, pentru a putea rezolva problemele Vietnamului de sud prin forțele noastre".

VIORICA TĂNĂȘESCU

SOLIDARI CU FORȚELE DEMOCRATICE DIN GRECIA

Gheorghî Traikov, președintele Prezidiului Adunării Populare a R.P. Bulgaria, a adresat regelui Constantin al Greciei o telegramă în legătură cu primejdia care amenință viața patrioțului grec Manolis Glezos și a altor activiști pe tărîm social din Grecia. În telegramă se subliniază că aceasta provoacă o profundă neliniște în rîndurile poporului bulgar și se cere eliberarea lui Manolis Glezos și a altor patrioți greci care se află în primejdie.

„Intr-o declarație făcută agenției Taniug, Beno Zupančič, secretar general al Conferinței federale a Uniunii Socialiste a Poporului Muncitor din Iugoslavia (U.S.P.M.I.), a spus că, analizînd ultimele evenimente din Grecia, Comitetului executiv al Conferinței federale a U.S.P.M.I. a constatat marea îngrijorare pe

care o manifestă cetățenii din Iugoslavia pentru evoluția acestor evenimente. El a afirmat că este vorba de o lovitură grea dată poporului vecin prieten, care în istoria sa a trecut prin multe încercări.

Comitetul Executiv al Federației Stîngii Democratice și Socialiste din Franța a publicat un comunicat în care cere examinarea de urgență de către Consiliul European și de către Piața comună, a situației din Grecia. Comitetul Executiv consideră imperios necesară crearea unei comisii de anchetă internațională însărcinată să prezinte o informare asupra condițiilor în care își desfășoară activitatea noul regim militar instaurat în Grecia.

În legătură cu lovitura de stat militară din Grecia, guvernele Danemarcei, Suediei, Norvegiei și Finlandei au hotărît de comun acord să nu participe la reuniunea miniștrilor vest-europeni ai instrucțiunii publice, care urma să se țină la Atena între 9 și 11 mai.

În Italia se extînd protestele și demonstrațiile împotriva loviturii de stat de la Atena. Mari manifestații au avut loc la Palermo, Bari, Livorno, Viareggio, Padova, Vicenza.

Participanții la sesiunea Adunării Consultative a Consiliului european de la Strasbourg, organism parlamentar care grupează 18 state occidentale, au condamnat lovitura militară din Grecia și măsurile arbitrare la care a recurs noul guvern de la Atena.

Acolo unde nu e primăvară...

La Paris, la Geneva, la Bruxelles, un vechi „chanzon" își păstrează mereu prospețimea: „Avril au Portugal". Numai în Portugalia nu este niciodată aprilie, numai în Portugalia nu este primăvară. Cîntecul a apărut pentru întâia oară la Coimbra. Un cîntec studențesc, dar lipsit de tinerete. Un cîntec despre o țară în care morțalitatea infantilă este cea mai ridicată din Europa, despre o țară în care consumul de calorii este cel mai scăzut din Europa, despre o țară în care tuberculoză seceră anual 22.000 din 100.000 de bolnavi, despre o țară în care mizeria este regină. Un cîntec despre Portugalia, o țară căreia nu i-au mai rămas decît dragostea și minia.

„Coimbra, leagăm al Soarelui și al Lunii". Apus Coimbra. Ce-a văzut suferința și lacrimile frumoasei Ines... Unde regine sînt Fetele îmbrăcate de sărbătoare și unde se-nvață cuvîntul: Saudade".

— Cîntecul se numește „Coimbra" — I-am spus. „Avril au Portugal" este un produs pentru uz turistic. De ce v-ați îndepărtat de sursele cîntecului? Învațătorul mi-a răspuns calm, măsurat: „Toamă pentru uz turistic. Vrem să amintim străinilor că în primăvara și că nu vom năgădui să ni se răpească soarele". — Sînteți mulți? — În ultimul an, numărul temnițelor a sporit. Acolo unde se înnulește temnițele, sînt și lupșarii. Lagos, Casias, Peniche, Tarrafal... Temnițe. Între zidurile negre se întinduse muncitorii și artiștii, savanții și scriitorii, studenții și țărani. De 34 de ani, Salazar domnește pe pistolul. De 34 de ani, Salazar — aduce Portugalia noi speranțe în victoria soarelui. Minia clocește în pieptul a milioane de oameni. Din ea va țîni, cîndva, sîntina de lumină a primăverii.

HORIA LIMAN